

TOVERI (THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workers Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Sulo Syvänen, Alex Sego, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen.

Phone: Office 363, Editorial Dept 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Luokkien ideologiasta

"Aate" on kulttuurikansain yhteiskielellä "idea". Idealismi on oppi itsenäisistä aatteista (vastakohtana materialismin, jonka mukaan aatteet ovat vain todellisuuden kuvia ihmisajossa).

Valistustyössämme joudumme tekemisiin eri luokkien kanssa. Työtä tekevien joukossa on pikkuporvareita, maatalouskylästä, käsityöläisiä, sekatyöläisiä, ammattilaisia, teollisuusproletaareja.

Mutta voidaksemme saada sannaottavamme niille kullekin, selväksi on meidän lähettävä heidän omalta kehitysteeltään.

TAANTUMUKSEN NOSTAESSA PÄÄTTÄÄN

Jo aikaisemmin taistellessa Neuvosto-Venäjää vastaan koetettiin Itä-Euroopan valtojen välillä poistaa erilaisia erimielisyyden aiheita. Kommunismien levittäessä eri maiden työväen keskuuteen ja käydessä yhä uhkaavammaksi sisäiseksi vaaraksi, tapahtui taantumisvaltojen keskinäinen lähentyminen hyvään vauhtiin.

tyy heitä huolellisesti haastella, elää heidän elämäänsä — sen voi, vaikka vailla näistä, tehdä aatoksiansakin, — kuunnella heidän puheitaan, käsittää, mitä he milläkin sanalla tarkoittavat ja koettaa heidän toimintansa perustalla arvioida, mitä he tulevat siinä ja siinä tapauksessa tekemään.

Tutustuessamme näihin eri kansanryhmiin ja luokkiin havaitsimme helposti, että heidän aatteidensa viittaa johonkin taapain, isien aikoihin. Ja aivan oikein. Niiden ajatusmaailma on kotoisin historiasta — ei historian oppikirjoista, vaan isien perintönä entisaajoilta. Voidaksemme sitä oikein ymmärtää on meidän hyvä tuntea näiden historiaa.

Nykyään ei työväestö enää varsinaisesti tutkimaan historiaa. Ei ole siihen aikaa — on niin paljon päivänkysymyksiä. Silti on mielenkiintoista tutustua tyyppillisiin kohtauksiin historiasta, aikoihin, jolloin luokkien taistelun kärsijä avoimeksi sodaksi, ja katselemme kuinka eri luokat silloin käyttäytyivät.

Myös on tarpeen selvittää muutamia käsitteitä ja aatteita jotka joka päivä esiintyvät nykyajan luokkataistelussa, mutta joihin selvitys käy parhaiten historian avulla. Me näemme niiden syntyvän erällä historian asteilla. Näemme minkä luokkien ideologioina ne esiintyvät ja missä asussa. Kun siten saamme selville niiden syntyneen, olemme — Kalevalan viisaiden oikean

opin mukaan — niiden herroja. Me hallitsemme niitä, eivät ne meitä.

Tällaisia aatteita ja käsitteitä ovat: valtio, uskonto, kansanvalta, itsevaltio, diktatuuri, vallankumous, uskonpuhdistus, sosialismi, marxilaisuus y. m. Ja niistä ymmärtääksemme on siis siirtävä aatoksissamme eri aikoihin, otettava silloin esiintyneet pääopin käsitteet, koetettava arvioida, mitkä luokat niitä kannattivat ja missä oloissa, sekä milloin ne heittäivät pois ne vanhempina. Tällöin siis — muistakaa se aina historiaa lukkiessanne — on ensimmäinen kysymys: kinkka tuotettiin? — Sitten: kutka tuotti, kutka nautti, millaiset oloivat niiden suhteet (tuotanto-suhteet)? Kuinka ne ilmenivät valtiollisessa elämässä, politiikassa? (Johtuu sanasta poliitikko, kaupunki, kaupunkivaltio; poliitikko — kaupungin, s. o. valtion asiain hoito; sitten koko valtiollinen elämä, eri puolueiden, luokkien menettely siinä; ja lopulta voi poliitikko merkitä menettelytapaa yleensä, puhutaan "ammattiyhdistyspolitiikasta", jonkun ryhmän "politiikasta" esim. jossain osuuskunnassa jne.)

Tutkiessamme jonkun yhteiskunnan valtiollista päälysrakennetta kohtaan, opeja, teollisia tai muita (uskonnollisia) teorioita, joilla luokat (puolueet) puolustavat menettelynsä. Niitä on vapaus, oikeus, suvaitsevaisuus, tasa-arvo. — Ja lopulta havaitsimme, että kukin aikakausi, kukin kansa, s. o. pohjaltaan niiden luokat, kuvasivat aatteitaan ja ihanteitaan kirjallisuudessa ja taiteessa, opettivat niitä nuorisolle omalla ominaisella tavallaan. Me näemme uuseiden luokkien maailmankatsomusten sokeutuneen toisiinsa, voitettun luokan alistuneen tunnustamaan voittajan katsomuksia, näemme aatteiden kukistuvan, näemme aatteiden kukistuvan, näemme aatteiden kukistuvan.

"Tätä vallankumouksellista taistelua käydään työväenluokan — jonka jäsenet elävät puutteessa, vaikkakin ne tuottavat ja jakavat kaikki elämän välttämättömyydet — ja kapitalistiluokan välillä — jonka jäsenet elävät yllätyksessä, vaikkakin he eivät ota minkäänlaista osaa elämän välttämättömyyden tuotantoon tai jakoon." — Piilpa Brown.

Mutta joita bolshevismi voitaisiin perinjuuriin tuhota ja tämä aasianalainen rikkaruoho nyhtää juurineen kapitalistisesta nisupolusta, jossa se niin röhkyheän rehentelee, on sarollista saatava riittävästi työväkeä. Balkanin maitten on myös otettava osaa tulevaan suureen puhdistustyöhön. Siksi pyritään niiden välille luomaan liittoja. Jo sisältäkin sosialinen "Idea Nazionale" sen suolisen sanomaan, että Bulgaria harkitsi liittoa Ranskan kanssa ja että pääministeri Stambuliski on siihen suostunut. Bulgarian oli vain lupaannut lähtemään jonkussa bolshevikkeiden vastaan. Ranska puolestaan lähetti sille kyllä aseita ja päälystejä. Jugoslavia ottaa kai pian saman askeleen, sekä Serbian entinen pääministeri Venitsch, matkustellee keuhkokuutiin Pariisiin, Lontoossa. Ranska käytti tällöin luonnollisesti kaikkien vaikutusvaltaansa saadakseen Jugoslavian kotoaan Neuvosto-Venäjää vastaan. Venitsch teki mainitun matkan hallituksensa valtuutettuna. Kuten Laibachin ja Belgradin lehdet samaan aikaan toteivat. Venäläiset vastavallankumoukselliset oleskelevalle Balkanin maissa huikaa liuta lähemmäs miljoonan verran. Heistä ei sinnekaan ole vastemmista yhästä sikäläiset valtiot lujaan liittoon Neuvostovaltaa vastaan. Mikä ei ole uudehille perin mahdollotakaan, kun ottaa huomioon, että venäläiset olivat vaikutusvaltaisessa asemassa, hallinnollisia virkamiehiä, pankkeissa y. m.

Euroopan sotkuinen vyöhyte ei ole lähessäkin niin sekava kuin Itämaiden valtiollinen tapparutko. Euroopan imperialistivaltioilla on siellä tärkeät etujat valvottavana. Englannin ja Ranskan päässä sovintoon eurooppalaisten riitojen suhteen joutuvat ne uudelleen tukkunoottaville Itämaiden asioista. Siellä ovat niiden edut toivottomassa ristiriidassa. Ranska tahtoo ehdottomasti saada Syyrian tonttoa ehdottomasti saada Syyrian ynnä Libanonin. Mutta Englanti yllätyttää tätä estääkseen arabialaisten kapinaa. Nämä perustavat oman kuningaskunnan Feusalin johdolla. Voidakseen puolustaa arabiala-

UNIOIDEN MERKITYS YHTEISKUNNALLISISSA VALLANKUMOUKSISSA

Mistä merkityksestä ovat työväenuniot yhteiskunnallisissa vallankumouksissa? on kysymys, joka varsinkin viime aikoina on tullut päivän polttavaksi. Eräältä taholta on pyritty väheksyä unioiden merkitystä vallankumouksellisuudessa kun taasen toisaalla ollaan sitä mieltä, että uniot yksistään s. o. teollisuksittain järjestynyt työväestö, voi kokonaan omin voimiansa suorittaa siirron kapitalismista sosialismiin. Kumpikin käsitys on mielestämme väärä. Sellaista mahtia kuin kapitalismia kukistamaan tarvitaan työväenluokan kaikki voimat, nekin, jotka eivät kuulu uniioihin. Teollisuksittain järjestynyt työväestö sitä ei voi yksin suorittaa. Toiselta puolelta taas on unioidin järjestynyt työväestö se ratkaiseva voima, joka määrää vallankumouksen onnistumisen. Tästä viimeaikaista seikasta ajomme tällä kertaa puhua.

Meidän täytyy ensimmäiseksi todeta se, että yhteiskunnallista vallankumousta ei voida suorittaa ilman unioiden apua eikä vastoin heidän tahtoaan. Venäjän vallankumous on tästä paljon puhuva esimerkki. Siellä olivat uniot vallankumouksen kärkikarvina. Ainoastaan niiden turvin pääsi Venäjän köyhälistö valtaan ja niiden turvin se on voinut valtaa käsiinsä pitää. Lenin sanookin, että Venäjän työväenluokan ei olisi pysynyt pysyvässä kahta viikkoa ilman unioiden kannatusta.

Aivan päinvastaisista kokemuksista meillä on Unkarista. Siellä aseutuivat uniot jo heti alusta alkaen vastustamaan neuvostohallitusta. Ja se seikka, että jungerit liittolaisten avustamana onnistuivat kukistamaan lopuksi työväenhallituksen, johtui juuri siitä kun uniot kieltäytyivät siitä avustamasta. Tämän erehdyksenä ovat Unkarin unionistit tosin jalestämään huomanneet, mutta asiaa ei ole enää voitu sillä korjata.

Vielä yksi esimerkki unioiden merkityksestä. Saksassa kukistettiin viime vuonna Capp-Lutwitz kapina siinäkin unioitten turvin, Saksan ammattionistien johtaja Legien määräsi uniona puolestaan nykyistä hallitusta ja kapinoitsijat kukistettiin. Väitetään, ja hyvällä syyllä, että jos Saksan spartakulaisilla olisi ollut toissa vuonna puolellaan sikäläisten unioiden kannatus, niin tänä päivänä olisivat työläiset vallassa Saksassa.

Mutta uniot ja heidän kannatuksensa ei ole välttämätön ainoastaan vallankumouksen aikana, vaan vielä välttämättömämpää vastaan, täytyy Ranskan jättää turkkilaiset rauhaan. Se on taipuvainen tekemään kemallaisille erilaisille myönnytyksille. Itse asiassa johtaisivat nämä "myönnytykset" turkkilaisien talonpoikien orjuuttamiseksi. Ranska on siis painvastoin kuin Englanti turkkilaisien puolella kreikkalais-turkkilaisessa riitakysymyksessä. Ranska aikoo tästä y. m. syistä muuttaa Sevresin sopimusta. Englanti tahtoo hinnasta mistä hyvänsä pitää Konstantinopolin hallussa. Sillä se on maailmankaupan tärkeimpiä valtasuonia. Yhdessä Vähä-Aasian kanssa muodostaa Konstantinopolin siinäpaitsi maastilan Intiaan. Englanti ei voi pitää sitä hallussaan muuten kuin käymällä sotaa kansallismielisiä turkkilaisia vastaan. Vapaehtoisesti ei se luvu kukaan tarvestaan, johon se on vuosikymmeniä pyrkinyt. Englannin edut vaativat siis Sevresin sopimuksen toteuttamista. Yhdessä kohden ovat tietenkin Ranska ja Englanti yksimieliset: siinä, että on yhteisvoimin masennettava nuo joka paikkaan tunketuivat bolshevikit. Lontoon neuvottelujen varsinaisenä tarkoituksena olikin luoda sopiva valtiollinen ilmäkeä yhteistä bolshevikivastaista toimintaa varten Vähässä-Aasiassa. Molemmat valtiot lujaan liittoon Neuvostovaltaa vastaan. Mikä ei ole uudehille perin mahdollotakaan, kun ottaa huomioon, että venäläiset olivat vaikutusvaltaisessa asemassa, hallinnollisia virkamiehiä, pankkeissa y. m.

Englanti on kuitenkin vyyhti ei ole lähessäkin niin sekava kuin Itämaiden valtiollinen tapparutko. Euroopan imperialistivaltioilla on siellä tärkeät etujat valvottavana. Englannin ja Ranskan päässä sovintoon eurooppalaisten riitojen suhteen joutuvat ne uudelleen tukkunoottaville Itämaiden asioista. Siellä ovat niiden edut toivottomassa ristiriidassa. Ranska tahtoo ehdottomasti saada Syyrian tonttoa ehdottomasti saada Syyrian ynnä Libanonin. Mutta Englanti yllätyttää tätä estääkseen arabialaisten kapinaa. Nämä perustavat oman kuningaskunnan Feusalin johdolla. Voidakseen puolustaa arabiala-

pää on se vallankumouksen jälkeen. Venäjällä ovat uniot köyhälistön diktatuuriin selkärangan. Ilman heidän kannatustaan ei Venäjä olisi voinut menestyksellisesti taistella lukemattomia sekä sisäisiä että ulkonaisia vihollisia vastaan. Se on ollut mahdollista ainoastaan sentähden kun uniot ovat antaneet kaiken kannatuksensa työläisten hallitukselle, olleet sen tukena ja turvana.

Mutta vielä suurempi on unioiden merkitys tuotannon järjestämisessä vallankumouksen jälkeen. Tämä puoli onkin unoitettu erikoisla ja se loppujen lopuksi jääkin kokonaan jättäväksi. Tuotanto- ja jakolaitokset jäävät kokonaan unioiden järjestettäväksi ja unioista lopuksi kehittyvät ne organit, jotka hoitavat yhteiskunta-taloutta sen jälkeen kun valtio — köyhälistövaltio — on tarpeettomana hävinnyt.

Me näemme miten tärkeää tehtävää uniot näyttävät yhteiskunnallisissa vallankumouksissa. Senpätähden täytyykin luokkataitelun kannalla olevien sosialistien keskittää kaikki voimansa agitateraktiseen unioidin järjestämisestä työläisistä luokkateitoisa. Mistään yhteiskunnallisesta vallankumouksesta ei Amerikassakaan voi olla kysymystä ennenkuin ainakin suurin osa A. F. of L. liittoon kuuluvista työläisistä on saatu luokka tietoiseksi. Vallankumouksellisten sosialistien on mentävä niihin järjestöihin, taantumuskellisiin, joissa on työläisiä, tekemään valistustyötä heidän keskuudessaan. Tämän unioidin järjestynyt työläisjoukko, ehdottomasti on saatava kannattamaan yhteiskunnallista vallankumousta ennenkuin sen menestyminen on taattu.

RATTAAT JUUTTUNEET KURAAAN SAKSASSA

"Rote Fahnessa" kirjoitetaan v. k. 30 p:nä:

Rattaat ovat juuttuneet kuraaan. Tällä haavaa ei ainoakaan ihmisen epäile, etteivät Fehrenbach-Simonsin-hallituksen Amerikan maanoiveri olisi mennyt suohon ja etteivät Ranskan suuraamat muutaman päivän perästä olleet sieppaamaan Ruhrin aluetta ja todennäköisesti hieman enemmänkin.

Ja nyt alkaa todella surkea jälkinäytös: vastavallankumouksen vasemman ja oikean riitajohdajat sanovat kansalle: Rattaat ovat auttamattomasti menettäneet kulta! — ja pistävät uikuttaen päänsä pensaseen.

Sos.-dem. "Vorwärts" ähki: "Fehrenbach-Simonsin hallitus aikoo erota, koska se ei ylipäänsä usko voivansa antaa kansalle mitään täsmällistä neuvot. Tämä ei merkitse mitään sen vähempää kuin että päästään pyö-

rällä olevat johtajat jättävät paikan päivän tullen kansan pinnoitteen. Ministerit asettuvat viisaan lepoon jättäeksensä Saksan alttiiksi kaokselle".

Mutta minkä neuvon, mitä johdota suosittelivat sosialidemokratit puoluejohtajat "pahana päivänä" kansalle? Ei mitään, ei kerrassaan mitään.

Riippumattomain "Freiheitilla" ei puolestaan tiedetä mitään muuta kuin huuheilla hallitukselle: Kumartakaa vielä syvempään, ei mitään arvoarkuutta, antakaa vain ummassalmin ententele mitä se tahtoo.

Eikö tämä ole mitä ilmeisin sosialistien johtajakoulu vararikon näyte? Heikin siis pistävät päänsä pensaseen. Samoin kuin saksalais-kansalliset. Näidenkin johtajat vain rukuttelevat sen poliittinen heikkoutta, millä Fehrenbach-Simonsit johtavat kansan romahduksesta toiseen.

Nämäkin suuret miehet siis vain piiloon pensaseen. Mutta "kansa", työläiset, palkannauttijat, pikkuläijät, he eivät voi piilottaan päättään, he jäävät jälle, he istuvat kuraan juuttuneina.

Eikö siis ole selvää, että proletariaatin on tänä kriittisellä hetkenä, jolloin kaikki, Scheidemannista Ludendorffin asti pistävät päänsä pensaseen ja jolloin vastavallankumouksen keskuksen miesten, Simonsien ja Fehrenbachien laulu on lopussa, että proletariaatin tällöin on seistävä omin jaloin ja itse otettava johto käsiinsä?

Eikö ole selvää, että porvaristo ja sen apurit ovat osoittaneet kansalle tarpeettomuutensa ja vararikonsa? Heidän pistäessä päänsä pensaseen on proletariaatin sanottava: menkää helvettiin! Nyt on työväestö varavaa itselleen tarpeelliseksi katsomansa johdon!

JUTUN JATKOA

Rauhan tiellä monta pulmaa

Federated Pressin kirjeenvaihtaja, Paul Hanna, kirjoittaa rauhan tekemisen puuhista seuraavalla mielellä kiinnittävällä tavalla:

Nyt kun Amerikka on hyvässä alussa viidennessä sotavuodessa alkaa Washingtonissa kierrellä epämielisiä ja ontuvia huhuja rauhaista, sillä ja tälläliä kohotetaan ääniä, jolla tahdotaan ilmaista, että kaikista päätään Saksan on hyväsesti piesti ja että maailma on jokuakin niin turvattu demokratialle kuin mitä Yhdysvallat saattaa sallia sitä tehdäkään.

Noin nelisen viikkoa sitten muuan rohkea "tuholainen" ryhmä ajoi väkijoukko senaattia rauhan päätöksen läpi, mutta mitään muuta ei sil-

lä sen jälkeen ole kuulunut. Katkeran loppuun saakka taistelut ovat yhä edelleenkin yllä salutussa ja sotaa jatketaan edelleenkin. Jotta tätä mahtavaa taistelua saatettaisi jatkua voittoon päätökseen tulee kongressi myöntämään noin \$5,000,000,000 varoja tulevalle fiskaalivuodelle.

Todellisuudessa jokainen on valmis lopettamaan sodan paitsi puheenjohtaja Porter ja edustajahuoneen ulkomaa-asian valikkomiehen, nimittäin Puheenjohtaja Porter ja hänen valikkomansa olisi ollut luotu puolesta meidän kenenkään sitä huomaamatta ja olisivat täyttäneet kohtalonsa heille määräämään tehtävään, ellei tätä kysymystä, tähdä rauha, olisi päätetty saada aikaan kummankin huoneen yhteisellä päätöksellä.

Tavallisuudessa ei edustajahuoneella ole enempää sanomista rauhan tekemisestä kuin jollakin avvikkoilain Moosien salaseuralla sodan julistamisesta. Sellaisissa asioissa se edustaa kansaa pitämällä suunsa ajatuksensa visusti suljettuna. Mutta yhteisen päätöksen tekemisessä on toisena tekijänä edustajahuone, ja koska rauha on tehtävä tällaisen päätöksen kautta on edustajahuoneella siinä yhä paljon valtaa kuin senaattilla, eikä kumpikaan voi yksin, ilman toisen suostumusta rauhaa tehdä.

Valtiomiehille, jotka pitävät itsensä ilmottelemisesta ja esille asettelemisesta tämä on tilaisuus, joka sattuu vain kerran elämässä. Vielä muutama viikko sitten tuskin kukaan tiesi mitään puheenjohtaja Porterista, mutta se ei johtunut hänen kutsutuneesta vaatimattomuudestaan, mikä hänet takalaitolla pit. Hänen maineettomuutensa johtui toista luonnollisista lahjoista. Hänellä on siihen todelliset taipumukset. Tämä luo hänelle kaksinkertainen persoonallisuuden, joista toinen rakastaa kuuluisuutta ja toinen ei keksi läliä sen hankkimiseksi.

Kuiskitaan, että puheenjohtaja Porter otaksu kansaan olevan niin rauhanhankkijan, että se rävaisi polun hänen virastoonsa ja laastaroisi hänen nimensä ilmotustuloin mielisiin, jonka viimeinen sana päätettiin maailman sodan. Niinpä kun sen. osa yhteisestä päätöksestä tuotiin edustajahuoneeseen hyväksymistä varten, puheenjohtaja Porter pisti sen taskuunsa ja alkoi odottaa kansanjoukko kookontumista. Se on mitä dramaattiko sanovat jännitystilanteen aikaansaamiseksi.

Onnettomuudeksi kuitenkin alkoi juuri noihin aikoihin palloillesonki ja väkijoukot kookontuivat jonkin muualle. Ei kerrassaan mitään tapahtunut kookontumisen jälkeen, ennenkuin sitten eräs helläsydämäinen sanomalehtiraportteri muistutti maata siitä, että puheenjohtaja, Porter, riieputti rauhanilaa housujensa taskuunsa vaheilla. Kerrassaan mitään ei tapahtunut.

Päästyään varmutteen siitä, että kansa ei halua rauhaa, puheenjohtaja Porter on muuttanut mieltään ja antaa sen sille kuitenkin. Ja niin sanomalehtireportereitten keskuudessa

sanomalehdissä uutisia Neuvosto-Venäjän luulotellusta sotahankkeista. Onpa jo otettu seuraavaksi asek. Jugoslavian lehdet ovat nimittäin kirjoittaneet seuraavasti: Koska bolshevikin hyökkäys uhkaa meitä joka hetki, ei meidän ole jätävä odottamaan heidän päätöksen, vaan ryhdyttävä hyökkäykseen ennen heitä. Sillä sotavälillä kannaalla on sangetn tärkeätä pitää aloite käsiinsä, eikä suoda sitä viholliselle. Porvarehdet voivat käyttää julkisesti tällaista kieltä, koska niissä joka päivä kerrotaan bolshevikien kavallista kookontumista, joista viimeaikailla ei sellään ei ole aavistustakaan. Kommunismien sanomalehdistö on pitemmän ajan ollut selvillä taantumussellisten uhkaavista sotavaruksista, mutta jos se ryhtyisi pohtimaan sitä, miten niistä parhaiten olisi tehtävä loppu, saisivat euroopalaiset imperialistit vain vettä myllynsä ja koko porvarillinen sanomalehdistö puhuisi bolshevikien häikäilemättömästä imperialismista ja loppumattomasta riidanhallusta. Ja eurooppalaisten työläisten enemmistö voisi jälleen uskoa porvarillisten valheita. Ja sittenkin olisi kysymystä käsittelystä työvien lehdissä. Tilanteen vakavuu vaatii sitä. Jo sotaväliteknilliseltä kannalta katsoen on aina hyvä olla selvillä vihollisen teoista, ettei sen hyökkäys tule yllätyksenä. Neuvosto-Venäjän sotaväliteknillinen asema on mahdollisimman epäedullinen. Sotaväliteknillisten tunteutuksen käsittää tämän silmätäänä partta. Puolan ja Rumanian ensi hyökkäys kohdistuu aikvan varmaan n. e. oikean rannan Ukrainaan, joka taloudellisessa suhteessa merkitsee Venäjälle sangen paljon. Ententevaltojen laivasto tukee tietenkin tarkoituksella kaikki bolshevikia vastaan suunnattuja sotaväliteknille. Puola ja Rumania sulkevat oikeanrannan Ukrainan miltei kokonaan sisäänsä jotta sikäläiset bolshevikijoukot voivat joutua helposti saarroksiin. Venäläisillä ei ole oikeanrannan Ukrainassa minkäänlaista luonnollista tukikohtaa, joten he voivat tuskin ajatella maan puolustamista ylivoimais-